

reeds tot verwerping) was de meerderheid wel zeer groot.

Dit lijkt me een typisch staal van verkeerd feminisme.

De kwestie, of het wenschelijk is, ook vrouwelijke leden in de Tweede Kamer te hebben, laat ik hier geheel buiten bespreking.

Doch één ding staat voor mij vast: nooit moet een vrouw worden gekozen, enkel en alleen omdat ze vrouw is, evenmin als een plattelander, een zakenman of wie dan ook verkieselijk is, enkel en alleen om de betrekking, die hij bekleedt.

Natuurlijk werkt hier reactie. Er is een tijd geweest, dat voor de vrouw ieder beroep op het bredere maatschappelijke terrein werd afgesloten door een bordje: „Verboden toegang,” enkel en alleen omdat ze vrouw was. Lees maar eens, hoeveel tegenwerking een Josephine Buttler heeft moeten ondervinden; hoe men het een mevrouw Groen van Prinsterer euvel duidde, dat ze persoonlijk op armenbezoek ging!

Gelukkig werd dit alles anders, heel anders. Steeds meer wordt het ingezien, dat ook de vrouw een taak heeft ten opzichte van de maatschappij, een taak in het gezin en daarbuiten. Maar nu moeten we ons niet laten verleiden om dezen ruimeren invloed te gebruiken enkel ten eigen bate. Bij het uitspreken van een wenschelijkheid als bovengenoemd is toch zeker niet gerekend met de belangen van het geheel! Ook mevrouw De Jong, die de overigens juiste opmerking maakte, dat men allereerst moet letten op bekwame vertegenwoordiging, verduidelijkte haar uiting volgens het verslag in de N.R.Ct, door deze uitlegging: het heeft geen zin, een vrouw te kiezen, die niets doet voor de belangen van de vrouw. Doch hier schuilt juist de fout. Het gaat niet om de belangen van de vrouw, afgezonderd van andere belangen. Het moet gaan om de belangen van het geheel! En daarom mogen en moeten we opkomen tegen ieder beletsel, dat de vrouw verhinderen zou, de haar van God geschonken gaven te gebruiken ten bate van dat geheel. Maar daarom moeten we even zeker er voor waken, dat we op één of anderen post een vrouw zouden stellen, enkel en alleen omdat ze vrouw is, tot schade van dat geheel.

En mee hierom mogen we nooit nalaten ons af te vragen, op welke wijze en langs welke wegen de vrouw, ook de jonge vrouw, het best kan worden bereid gemaakt voor haar taak in dat geheel.

J. M. W. -w.

H. DE WILDE †

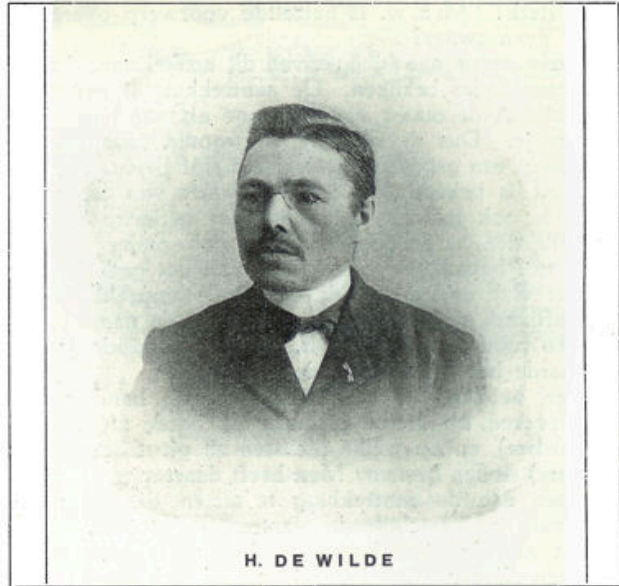

Een algemeen geacht en bekwaam man is heengegaan; de bekende H. de Wilde. In vroeger jaren, toen hij redacteur was van „De Boodschapper,” kwamen we veel met hem in aanraking. Daar vóór was hij redacteur van een Nieuws- en advertentieblad, waaruit later het bekende dagblad „De Zeeuw” werd geboren.

God te dienen naar de overtuiging van zijn geweten, was zijn hoogste vreugde en zijn levensideaal. Hij ging daarbij steeds opbouwend te werk. Hoofdzakelijk interesseerde hij zich, met veel ijver en toewijding, voor de politiek; op maatschappelijk terrein van gemeente en provincie heeft hij veel goeds tot stand gebracht. Maar ook voor geestelijk werk gaf hij gaarne tijd en gaven. We denken aan zijn steunen van het Christelijk onderwijs. Het deed goed, aan zijn groeve zoovele kinderen te zien, die er een getuigenis van waren, dat ook het heil der jeugd hem ter harte ging.

Tot op hoogen ouderdom is hij flink en krachtig gebleven, gesteerd door zijn oprecht geloof in God. Een ernstige kwaal maakte betrekkelijk onverwacht een einde aan zijn zeer werkzaam leven. Maar dit einde is, door Gods genade, voor hem het begin van een eeuwigheid van dienen en volgen van het Lam, dat eeuwig ieders hart zal vervullen met diepe, verheerlijkte vreugde.

J. N. V.

H. DE WILDE

HOE MEN DE AARDE WEEGT

HET IS EEN BEKENDE NATUURKUNDIGE wet, dat elk paar stofdeeltjes elkaar aantrekken met een kracht, die evenredig is zoowel met de massa van het eene als met die van het andere stofdeeltje. Anders gezegd: twee stoffelijke voorwerpen trekken elkander altijd aan, en die aantrekking is grooter, naarmate de voorwerpen zwaarder zijn.

Onze aarde is een geweldig groot lichaam; en zij oefent dan ook een duidelijk merkbare aantrekking uit op alle omringende lichamen: de *zwaartekracht*, die alle voorwerpen vast tegen het aardoppervlak drukt en het heel moeilijk maakt, zich boven dat oppervlak te verheffen.

Wij vinden dat verschijnsel zoo gewoon, dat wij nauwelijks merken hoe wij en alles om ons heen voortdurend naar beneden worden getrokken. Zóó gewoon, dat er een genie als Newton noodig was om het *niet* gewoon te vinden en om achter het algemeene verschijnsel de kracht te zoeken, die het veroorzaakt.

Newton dan was de ontdekker van de wet der algemeene aantrekkingskracht, die hierboven gedeeltelijk is aangehaald, en waaruit men zoowel den loop van de planeten en van de aarde om de zon, als een menigte verschijnselen, die zich dagelijks aan ons voordoen, kan verklaren.

Maar om als 't ware te bewijzen, hoe achter de meest alledaagsche verschijnselen de grootste natuurgeheimen verborgen liggen, is onze beroemde tijdgenoot Einstein opeens met een nieuwe theorie gekomen, die de theorie van Newton, waarmee ieder zoo vertrouwd was geraakt, opeens onderstboven heeft gegooid. Einstein, die b.v. aantoonde, dat niet alleen de stof maar ook het licht aan de wet der aantrekking gehoorzaamt, kwam tot de conclusie, dat de aantrekking geen eigenschap is van de stof, maar van de ruimte.

Hierop wil ik nu niet verder ingaan. Wat den praktischen kant der zaak betreft, is de hiervóór aangehaalde natuurwet nog altijd volkomen geldig. ☒

De aarde dus oefent op alle voorwerpen, die zich erop bevinden, een aantrekking uit. Is die aantrekking overal